

Sygn. akt I C 1335/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2021 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Eliza Skotnicka

Protokolant: prot.sąd. Anna Ludwiniak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 czerwca 2021 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa T. P.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w S.

o zapłatę 42 940,26 zł

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w S. na rzecz powoda T. P. kwotę 29 949 (dwadzieścia dziewięć tysięcy dziewięćset czterdzieści dziewięć 00/100) zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od 9 czerwca 2020 roku do dnia zapłaty;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda 2 950,40 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt I C 1335/20

UZASADNIENIE

Powód T. P. domagał się zasądzenia od strony pozwanej kwoty 42940,26 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 5 czerwca 2020 r. oraz kosztami procesu, w uzasadnieniu pozwu wskazując, że 29 czerwca 2019 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód marki K. (...) o nr rej. (...) należący do K. J. (1). Sprawca szkody był ubezpieczony u strony pozwanej od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. W związku z likwidacją szkody poszkodowana na okres od 29 czerwca 2019r. do 17 grudnia 2019r. wynajęła od powoda samochód zastępczy marki H. nr rej. (...), uzgadniając stawkę dobową w wysokości 200 zł + 23%VAT. Powód 3 stycznia 2020 r. wystawił poszkodowanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 42066,00 zł brutto. Poszkodowana wynajęła pojazd u powoda ponieważ pojazd został jej zapewniony na cały czas likwidacji szkody, bez konieczności autoryzowania czasu najmu oraz bez obowiązku ponoszenia dodatkowych opłat. Powód nabył wierzytelności przysługujące poszkodowanej wobec pozwanego zakładu ubezpieczeń z tytułu odszkodowania za szkodę wynikającą z konieczności najmu pojazdu zastępczego, parkingu i holowania i pismem z 11 stycznia 2019 r. zgłosił swoje roszczenia. Pismo pozostało bez odpowiedzi. Następnie pismem z 20 maja 2020r. powód ponownie wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 45635,46 zł. Pozwany jako ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej pojazdu sprawcy tej kolizji uznał roszczenie co do zasady i wypłacił powodowi kwotę 2695,20 zł, w tym 1785 zł tytułem kosztów najmu pojazdu zastępczego, 492 zł tytułem odszkodowania za koszty holowania i 418,30 zł tytułem odszkodowania za koszty parkowania.

Strona pozwana (...) S.A. z siedzibą w S. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Strona pozwana wskazała, że

wypłaciła powodowi 1785 zł brutto odszkodowania z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego obejmujące 17 dni uzasadnionego najmu po stawce 105 zł brutto, ponadto pozwana wypłaciła powodowi 492 zł tytułem odszkodowania za koszty holowania oraz 418,30 zł tytułem odszkodowania za koszty parkowania pojazdu po zdarzeniu. Pozwana wskazała, że sporna między stronami pozostaje zarówno stawka dobowego najmu, jaki i czas jego trwania. Sporna pozostają też koszty związane z holowaniem i parkowaniem pojazdu. Ponadto pozwana zarzuciła, że proponowała poszkodowanej możliwość zorganizowania pojazdu zastępczego na korzystnych warunkach i przekazała jej cenniki stawek czynszu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

29 czerwca 2019 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód marki K. (...) o nr rej. (...) należący do K. J. (1). Sprawca szkody był ubezpieczony u strony pozwanej od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. K. J. (1) zawarła 29 czerwca 2019r. z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego, na podstawie której wynajęła od powoda samochód zastępczy marki H. nr rej. (...), uzgadniając stawkę dobową w wysokości 200 zł netto. Umowa najmu nie obciążała poszkodowanej wpłatą własną, kaucją, nie zawierała też limitu, czasu trwania najmu oraz limitu kilometrów. Zgodnie z umową rozliczenie najmu pojazdu miało nastąpić poprzez bezpośrednie rozliczenie się wynajmującego z ubezpieczycielem OC sprawcy szkody, tj. (...) S.A. w związku z kolizją drogową z 29 czerwca 2019r. Rozliczenie to obejmować miało wyłącznie uzasadniony czas braku możliwości korzystania przez najemcę z jego samochodu, a więc uzasadniony czas naprawy. Powód 7 stycznia 2020 r. wystawił poszkodowanej trzy faktury VAT, w tym:

- nr (...) na kwotę 42066,00 zł brutto za najem pojazdu na okres 171 dni tj. od 29 czerwca 2019r. do 17 grudnia 2020r., płatną przelewem w terminie 7 dni. Powód nr (...) na kwotę 42066,00 zł brutto

- nr (...) na kwotę 2583,00 zł brutto za 105 dni usługi parkowania, w tym 105 dni za 20 zł netto za dobę;

- nr (...) na kwotę 986,46 zł brutto za koszty holowania.

Na koszty holowania w wysokości 802 zł netto składały się: 34,80 zł dojazd do poszkodowanego (5,80 zł/km x 6 km), 37,20 zł przewóz samochodu (6,20 zł x 6 km), 150 zł czynności załadunkowe, 150 zł czynności rozładunkowe, 300 zł – utrudnienia, 100 zł – przygotowanie przewozu, 30 zł – użycie plandeki, 386 zł – „S., V., (...), dostawczy, limuzyna”.

Powód T. P. zawarł z K. J. (1) w dniu 11 stycznia 2020 r. trzy umowy cesji wierzytelności, w tym obejmujące prawo do zwrotu kosztów z tytułu najmu auta zastępczego, a także kosztów parkowania i holowania pojazdu, przysługujące poszkodowanej wobec pozwanego zakładu ubezpieczeń z tytułu odszkodowania OC za szkodę likwidowaną w sprawie pod numerem (...).

Powód pismem z 11 stycznia 2020 r. wezwał stronę pozwaną do zapłaty 42066 zł brutto za najem auta zastępczego, 2583 zł za parkowanie uszkodzonego pojazdu oraz 986,46 zł brutto za holowanie uszkodzonego pojazdu, do pisma dołączono faktury, umowę najmu, umowy cesji, pełnomocnictwo oraz oświadczenie poszkodowanego o konieczności najmu auta zastępczego. Pismo zostało wysłane do pozwanej 17 stycznia 2020r.

Pismem z 20 maja 2020r. powód ponownie wezwał pozwaną do zapłaty 45635,46 zł w nieprzekraczalnym terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania. Pismo doręczono stronie pozwanej 25 maja 2020r.

Strona pozwana decyzją z 4 czerwca 2020r. poinformowała powoda o przyznaniu odszkodowania w wysokości 2965,20 zł, wskazując że kwota ta zawiera 1785 zł koszty najmu pojazdu zastępczego, 418,20 zł koszt parkowania oraz koszt holowania 492 zł. Pozwana wyjaśniła, że zasadny okres najmu pojazdu zastępczego obejmuje okres od dnia zgłoszenia szkody do dnia dokonania oględzin pojazdu, podczas których poszkodowana została poinformowana, że szkoda jest całkowita. Łącznie uznany czas najmu pojazdu wynosił 17 dni, w tym 3 dni od dnia zgłoszenia szkody do dnia otrzymania informacji o szkodzie całkowitej oraz 14 dni na zagospodarowanie wraku i ewentualny zakup nowego samochodu. Pozwana ponadto zweryfikowała stawkę dobową najmu z kwoty 246 zł brutto do kwoty 105 zł

brutto. Pozwana wskazała, że 8 lipca 2019r. zaoferowała poszkodowanej możliwość najmu pojazdu zastępczego oraz poinformowała o wysokości stawek dobowych, wskazując że w razie wyboru innej firmy poszkodowana musi liczyć się z możliwością weryfikacji tych stawek oraz czasu trwania najmu.

Powód pismem doręczonym pozwanej 25 maja 2020 r. wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty 45635,46 zł w terminie 14 dni od otrzymania wezwania.

Okoliczności bezsporne.

K. J. (1) w dniu 29 czerwca 2019r. jechała z domu (K.) do pracy w P.. Do zdarzenia doszło w miejscowości S., gdy jadący z naprzeciwka pojazd zjechał na pas jezdni, którym poruszała się poszkodowana. Poszkodowana doznała licznych urazów, przebywała w szpitalu jedną dobę. Poszkodowana w chwili, gdy zabrano ją pogotowie poprosiła swojego znajomego, żeby zaopiekował się uszkodzonym pojazdem i go zabezpieczył. Firma powoda już w dniu zdarzenia zapewniła poszkodowanej kompleksową usługę holowania uszkodzonego pojazdu z miejsca zdarzenia na swój parking, usługę parkowania oraz najmu pojazdu zastępczego. Poszkodowana samochód marki K. (...) kupiła nowy na kredyt rok przed zdarzeniem. Bank udzielający kredytu był współwłaścicielem. Po wypadku postępowanie likwidacyjne przedłużało się, a poszkodowana musiała spłacać kredyt. Ostatecznie strona pozwana wypłaciła poszkodowanej odszkodowanie 16 października 2019 r. Poszkodowana chciała kupić taki sam samochód, korzystając z tego samego salonu sprzedaży w S.. 23 października 2019r. złożyła zamówienie na samochód o tych samych parametrach, z zastrzeżeniem, żeby nie był on niebieski ani czerwony, gdyż to były kolory jej uszkodzonego pojazdu i pojazdu sprawcy. Poszkodowana czekała na sprowadzenie nowego samochodu do 16 grudnia 2019r. przez cały czas od 29 czerwca 2019r. do 16 grudnia 2019r. poszkodowana korzystała z pojazdu zastępczego.

Poszkodowana jest właścicielem pojazdu marki V. (...) oraz współwłaścicielem wraz z synem K. J. (2) samochodu marki R. (...). Oba pojazdy są użytkowane przez syna poszkodowanej, V. (...) jest uszkodzony.

Strona pozwana sprzedała wrak pojazdu poszkodowanej w lipcu 2019r. i wypłaciła poszkodowanej odszkodowanie z tytułu całkowitej szkody w pojeździe w wysokości ok. 86000 zł w dniu 16 października 2019r.

K. J. (1) zwróciła wynajmowany pojazd w dniu 17 grudnia 2019r.

Dowód:

- zeznania świadka K. J. (1) k. 85;

- zeznania świadka K. J. (2) k. 100.

W tak ustalonym stanie faktyczny Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w części.

Według art. 822 § 1 k.c., powstanie obowiązku zapłaty przez zakład ubezpieczeń (ubezpieczyciela) odszkodowania z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakłada powstanie odpowiedzialności ubezpieczonego, czyli samego ubezpieczającego lub osoby, na której rzecz ubezpieczający zawarł umowę ubezpieczenia, za szkody wyrządzone osobom trzecim. Zobowiązanie do zapłaty odszkodowania z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ma więc ze swej istoty charakter akcesoryjny, tylko zatem wtedy, gdy ubezpieczony stanie się zgodnie z przepisami prawa cywilnego odpowiedzialny za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej, dochodzi do powstania odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń wobec tej osoby z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Zakres odpowiedzialności ubezpieczonego wobec osoby trzeciej wyznacza co do zasady zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (por. np. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2005 r., III CZP 99/04, OSNC 2005, nr 10, poz. 166 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r., II CKN 353/99, nie publ.). Akcesoryjny, wynikający z art. 822 § 1 k.c., charakter zobowiązania ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej potwierdzają w odniesieniu do obowiązkowego ubezpieczenia

odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przepisy art. 23, 34, 35 i 36 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm. - dalej: "ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych" lub "u.u.o."). W myśl tych przepisów, na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, do której zawarcia obowiązany jest posiadacz bezpośrednio eksploatujący pojazd (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2005 r., III CZP 99/04), zakład ubezpieczeń jest zobowiązany, w granicach ustalonej sumy gwarancyjnej, do zapłaty odszkodowania za szkodę na osobie lub w mieniu wyrządzoną w związku z ruchem pojazdu, objętą odpowiedzialnością posiadacza (art. 436 § 1 zdanie pierwsze lub art. 436 § 1 zdanie drugie k.c.). Odpowiedzialność za szkody wyrządzone ruchem wszelkich pojazdów mechanicznych oparta została na zasadzie ryzyka (art. 436 k.c. w związku z art. 435 k.c.). Uzasadnieniem tej zaostrzonej odpowiedzialności jest przede wszystkim szczególnie i wzmożone niebezpieczeństwo jakie wiąże się z użyciem tych środków komunikacji.

W tak ukształtowanej odpowiedzialności posiadacza pojazdu mechanicznego przesłanki stanowią powstanie szkody w mieniu lub na osobie, spowodowanie szkody przez ruch mechanicznego środka komunikacji, oraz związek przyczynowy między szkodą a ruchem pojazdu. Szkada wywołująca odpowiedzialność z tytułu ryzyka musi być wyrządzona przez ruch mechanicznego środka komunikacji. Ponadto pomiędzy działaniem sprawcy szkody a skutkiem tego działania musi zachodzić związek przyczynowy (opisany w art. 361 kc). W Świetle tego zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa swojego działania.

Szkodą w mieniu jest wszelki uszczerbek majątkowy. Przy ustaleniu wysokości szkody należy posługiwać się przyjętą w piśmiennictwie i orzecznictwie teorią różnicy. Oznacza to, że dla ustalenia wysokości szkody zestawia się obecną wartość samochodu z tą, jaką by on przedstawiał gdyby nie było wypadku (tak, G. Bieniek, Odpowiedzialność cywilna za wypadki drogowe, Warszawa 2006 str.140). Zasada pełnego odszkodowania w ujęciu kodeksu cywilnego przejawia się w tym, że naprawienie szkody obejmuje zarówno straty jakie poszkodowany poniósł, jak i korzyści które mógł osiągnąć gdyby mu szkody nie wyrządzono. Zgodnie z art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła.

Podkreślić należy, że zgodnie poglądem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 8 września 2004r., w sprawie IV CK 672/03 za normalne następstwo zniszczenia pojazdu służącego poszkodowanemu do prowadzenia działalności gospodarczej należy uznać konieczność czasowego wynajęcia pojazdu zastępczego w celu kontynuowania tej działalności w okresie, gdy szkoda nie została jeszcze naprawiona. Postulat pełnego odszkodowania przemawia więc za przyjęciem stanowiska o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych, potrzebnych na czasowe używanie zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek zniszczenia, z tym że tylko za okres między dniem zniszczenia a dniem w którym poszkodowany może nabyć analogiczny pojazd, **nie dłuższy jednak niż za czas do zapłaty odszkodowania**. Okoliczność, iż koszty wynajęcia pojazdu zastępczego przekroczyły cenę nowego samochodu, nie może automatycznie przesądzać o istnieniu przyczynienia się poszkodowanego do powiększenia rozmiaru szkody.

W oparciu o powołane orzeczenia należało podzielić pogląd powoda, że pełne odszkodowanie w niniejszej sprawie obejmować powinno rzeczywiście poniesione i uzasadnione koszty najmu pojazdu. Powód domagał się zasądzenia kosztów najmu pojazdu zastępczego za okres 171 dni według stawki 200 zł netto. W ocenie Sądu wskazana stawka nie została rażąco zawyżona, mając na uwadze ceny rynkowe obowiązujące na terenie p. (...), gdzie zamieszkuje poszkodowana oraz wysoką klasę wynajmowanego pojazdu. Podkreślić należy, że wprawdzie strona pozwana po zgłoszeniu szkody zaproponowała poszkodowanej bezgotówkowy najem pojazdu zastępczego, lecz jak sama wskazała, zamierzała limitować jej czas trwania tego najmu.

Nie ulega wątpliwości, że powód zaoferował poszkodowanej kompleksową obsługę, w sytuacji gdy była ona w bardzo trudnej sytuacji, wypadek miał bowiem poważny przebieg i poszkodowana doznała w nim obrażeń ciała. Powód wykonał na rzecz poszkodowanej usługę holowania uszkodzonego pojazdu z miejsca zdarzenia i zabezpieczył go, a

następnie parkował wrak do czasu jego zbycia, a ponadto powód zapewnił K. J. (1) pojazd zastępczy na cały czas trwania postępowania likwidacyjnego aż do czasu zakupu nowego pojazdu.

Stanowisko strony pozwanej w zakresie uznania okresu na jaki jej zdaniem najem pojazdu zastępczego był uzasadniony budzi poważne zastrzeżenia. Strona pozwana dokonała subiektywnego wyliczenia okresu najmu na 17 dni, według którego uznała, że decydująca jest chwila udzielenia poszkodowanej informacji o tym, że szkoda ma charakter szkody całkowitej. Zdaniem pozwanej poszkodowana już od tego momentu miała obowiązek organizować sobie inny – nowy pojazd. Jednocześnie pozwana nie wskazała, kiedy faktycznie dokonała wypłaty odszkodowania z tytułu szkody w pojeździe poszkodowanej, a ta data jest niezmiernie istotna w odniesieniu do zasadności korzystania z pojazdu zastępczego. Z niezaprzeczonych przez pozwaną twierdzeń powoda oraz zeznań poszkodowanej wynika, że odszkodowanie z tytułu całkowitej szkody w pojeździe poszkodowana otrzymała ona dopiero 17 października 2019r. i wówczas mogła ona podjąć działania w celu zakupu nowego pojazdu.

W ocenie Sądu strona pozwana zobowiązana jest więc pokryć koszty najmu pojazdu co najmniej za okres od dnia zawarcia umowy najmu do dnia wypłaty odszkodowania. Ponadto za 7 dni dodatkowych na możliwość zakupu innego samochodu. Jednocześnie w ocenie Sądu nie można uznać za pozostający w normalnym związku przyczynowym ze szkodą okres oczekiwania przez poszkodowaną na konkretnie wybrany przez nią model nowego samochodu. Poszkodowana nie wskazała przy tym, że w tym czasie nie było możliwości zakupu innego pojazdu o podobnych do uszkodzonego parametrach w innym salonie sprzedaży. Poszkodowana przyznała, że nie podjęła nawet próby poszukiwania samochodu w u innych sprzedawców, ponadto zawężyła kryteria poprzez wyeliminowanie określonych kolorów samochodów. W związku z tym w ocenie Sądu uzasadniony okres najmu powinien obejmować okres od 29 czerwca 2019r. do 4 listopada 2019 r. (17 października 2019r. – wypłata odszkodowania + 7 dni na zakup nowego) tj. łącznie 129 dni.

Powód zapewnił poszkodowanej pojazd zastępczy niezwłocznie tj. już w dniu zdarzenia i bez jakichkolwiek ograniczeń, na cały okres trwania postępowania likwidacyjnego do dnia odbioru przez poszkodowaną z salonu nowego pojazdu, przejmując jednocześnie ryzyko związane z dochodzeniem od ubezpieczyciela zwrotu poniesionych kosztów z tym związanych.

Bezspornie poszkodowana korzystała z samochodu zastępczego 171 dni, lecz zdaniem Sądu korzystanie z tego pojazdu po 4 listopada 2019r. było nieuzasadnione.

Z powyższych względów Sąd uznał za zasadne żądanie zapłaty czynszu najmu pojazdu zastępczego za okres 129 dni przy stawce 246 zł brutto, a zatem należne z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego odszkodowanie powinno wynosić 31 734 zł.

Jednocześnie w ocenie Sądu niezasadne było roszczenie o dalsze koszty holowania pojazdu poszkodowanej ponad wypłaconą przez pozwaną kwotę 492 zł. Podkreślić należy, że zgodnie z formularzem usługi (k. 11) na kwotę 986,46 zł brutto składały się oprócz dojazdu do poszkodowanego, powrotu i czynności załadunkowych i wyładunkowych inne pozycje jak np. utrudnienia – 300 zł, przygotowanie do przewozu 100 zł, czy dodatkowe 386 zł za to, że holowany pojazd to (...). W ocenie Sądu holowanie pojazdu na odcinku 6 km nie powinno kosztować więcej niż wypłacone dotychczas 492 zł.

Naliczanie kosztów parkowania uszkodzonego pojazdu 20 zł za dobę przez 105 dni w sytuacji, gdy poszkodowana korzystała w tym czasie z pojazdu zastępczego powoda było w ocenie Sądu również rażąco wygórowane. Z tych względów Sąd oddalił powództwo o dalszą zapłatę z tytułu kosztów parkowania i holowania pojazdu poszkodowanej.

Mając powyższe na uwadze uwzględniono powództwo w części obejmującej wyłącznie koszty najmu pojazdu zastępczego uznając, że uzasadnione koszty najmu pojazdu zastępczego powinny wynosić 31734 zł brutto, a skoro strona pozwana koszty te zapłaciła do kwoty 1785 zł, do zapłaty pozostała kwota 29 949,00 zł. powództwo w pozostałym zakresie jako nieuzasadnione podlegało oddaleniu.

Jednocześnie Sąd orzekł o należnych odsetkach ustawowych od zgłoszonego roszczenia w oparciu o art. 481 § 1 k.c., 455 k.c. oraz art. 817 k.c. i 14 ust. 1 uoc, w myśl którego zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W przedmiotowej sprawie powód pismem doręczonym 25 maja 2020 r., wezwał pozwaną do zapłaty kwoty objętej fakturami w terminie 14 dni od otrzymania wezwania, zatem szkoda w tym zakresie powinna być naprawiona najpóźniej do dnia 8 czerwca 2020 r., stąd odsetki ustawowe za opóźnienie należą się od dnia 9 czerwca 2020 r.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c., przyjmując, że powód wygrał proces w 70 %. Koszty postępowania wyniosły łącznie 9382 zł, w tym 2148 zł opłata sądowa od pozwu oraz 2 x 3617 zł wynagrodzenia obu pełnomocników wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa. Dokonując stosunkowego rozdzielenia tych kosztów powód powinien je pokryć do kwoty 2814,60 zł, a strona pozwana do kwoty 6567,40 zł. Skoro powód poniósł koszty w wysokości 5765 zł, to pozwana powinna mu zwrócić 2950,40 zł.